

Khán Quảng Đò

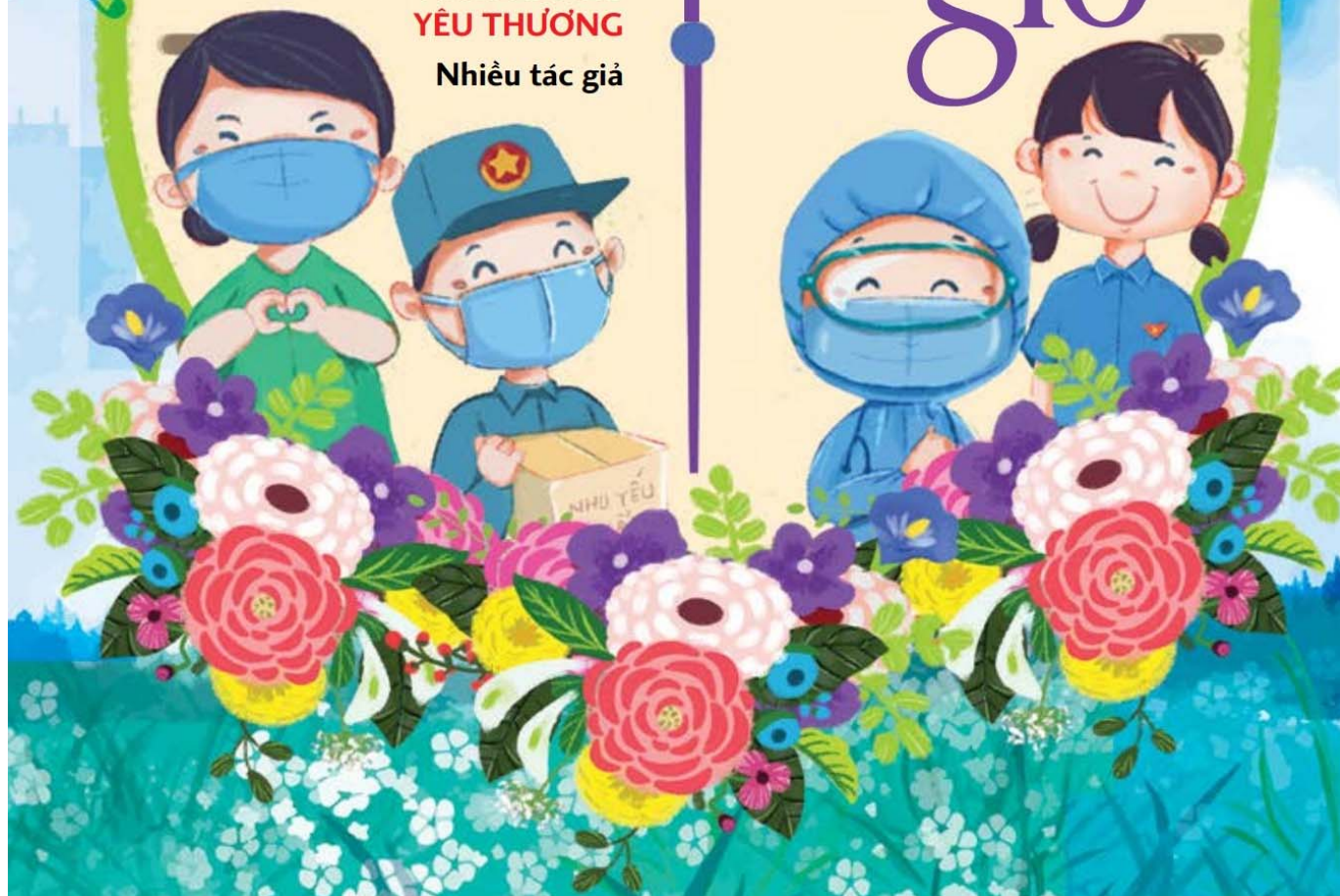
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Thành phố 18 giờ

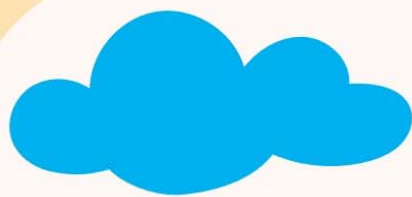
TUYỂN TẬP
TÁC PHẨM
ĐOẠT GIẢI
SÁNG TÁC VĂN HỌC
DÀNH CHO THIẾU NHI
LẦN 5 - NĂM 2022

**CẢM ƠN
NHỮNG ĐIỀU
YÊU THƯƠNG**

Nhiều tác giả

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

*Những cung bậc cảm xúc
của yêu thương*

Nhà thơ CAO XUÂN SƠN

Như một cơn gió đen tàn khốc quét qua hai năm 2020 - 2021, virus Corona và đại dịch Covid-19 ập đến, gieo rắc bao nỗi chết chóc kinh hoàng xuống mỗi con phố, mỗi ngôi nhà, mỗi phận người Sài Gòn. Ấm ảnh tai họa còn lớn vồn, rình rập đâu đó cho đến tận hôm nay. Bởi vậy, không ngạc nhiên khi cuộc thi thơ với chủ đề **Cảm ơn những điều yêu thương** lần này tràn ngập những nghẹn ngào, rung rưng, những nỗi đau quặn thắt... mùa đại dịch. Đó là chuỗi tháng ngày xa trường xa lớp, xa bầu bạn, làm quen với những tiết học online, với tiếng còi hụ xe cứu thương, với dây giăng chốt gác, áo xanh áo trắng, khẩu trang, găng tay, vaccine, cồn xit khuẩn; với muôn ngàn câu chuyện cảm động về tình lối xóm, nghĩa đồng bào...

Ngàn vạn lời cảm ơn được thốt ra từ đáy lòng những đứa con gửi đến người mẹ, người cha, thầy cô giáo, các y bác sĩ quên mình vì đồng loại, những người lính nơi tuyến đầu chống dịch. Mỗi bài thơ là lời trái tim gửi đến những trái tim, yêu thương gửi tới những yêu thương. Không nhiều những ví von, những phép tu từ lắt léo hay những khoa trương cường điệu màu mè, âm hưởng chủ đạo của thơ dự thi lần này là xúc cảm chân thành, giản dị, tự nhiên mà xúc động. Có cảm giác mọi ngôn ngữ đều trở nên nghèo nàn, sáo rỗng trước những cung bậc thăm thẳm của lòng biết ơn, của những nâng niu, trân quý, sẻ chia ấm áp.

Có lẽ cũng bởi hầu hết đều “bị” xúc cảm cuốn đi, thơ dự thi lần này mang đến cho người đọc thật nhiều rung cảm thuần khiết, thánh thiện, tiếc là không nhiều ý thơ mới mẻ. Rất ít bài có tứ. Thơ hay phải hay từ lời và nhất định phải có tứ. Tứ thơ cần nhiều dụng công. Thiếu ý thì nhạt, thiếu tứ thì người đọc càng quên nhanh.

CAO XUÂN SƠN

*Yêu thương
làm nên thế giới*

Nhà văn VĂN THÀNH LÊ

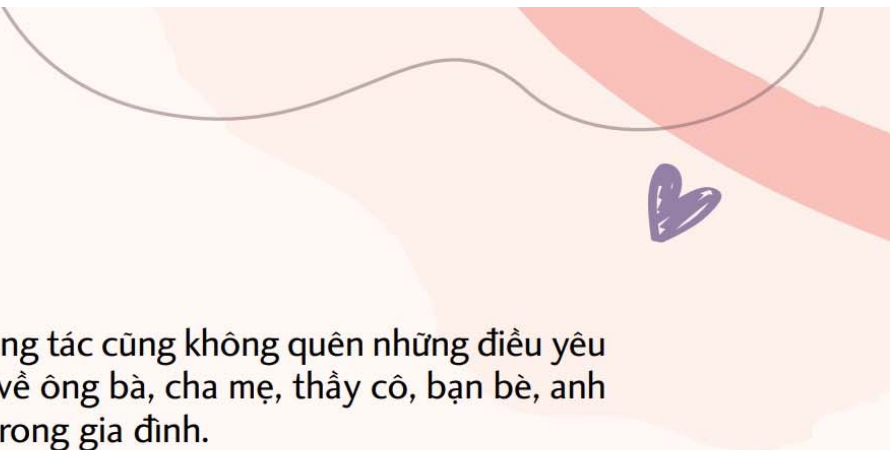

Các em thân mến,

Tôi rất vui khi một lần nữa lại được đồng hành với các em trong vai trò Giám khảo Hội thi Sáng tác Văn học dành cho thiếu nhi. Và để hình dung về các sáng tác ở lần thi thứ V khởi đi từ ngày 15/10/2021 với chủ đề **Cảm ơn những điều yêu thương**, thay vì bài viết đánh giá có tính tổng quan như những lần trước, tôi xin gửi đến các em một vài cảm nhận qua lá thư be bé này.

Các em ạ, hơn hai năm qua, Covid-19 là nỗi ám ảnh với cả thế giới. Đất nước chúng ta, đặc biệt là TP.HCM và một số tỉnh thành phía Nam đã đi qua những tháng ngày khó khăn nhất, đau thương nhất một cách không tưởng. Có lẽ vậy mà Hội thi mở ra vào thời điểm cả nước trở lại trạng thái “bình thường mới” đã tiếp nhận được sự vỡ òa nhiều cảm xúc của các em.

Bức tranh phòng chống dịch hiện lên qua con chữ của các em khá bao quát, đầy đủ với nhiều cung bậc xúc cảm, từ hình ảnh những nhân viên y tế, đội ngũ tình nguyện viên đến các khu cách li, bệnh viện dã chiến, rồi phong tỏa tại khu dân cư, học trực tuyến... Đồng thời,

nhiều sáng tác cũng không quên những điều yêu thương về ông bà, cha mẹ, thầy cô, bạn bè, anh chị em trong gia đình.

Qua các truyện ngắn, tản văn, rất nhiều nụ hoa yêu thương đã thực sự bung tỏa và gửi hương sắc đến với người đọc. Đó là tình cảm của bạn Mai và bác Huỳnh bảo vệ trong *Những ngày cách li*, khi Mai nhìn bác thì nhớ bố, còn bác nhìn Mai thì nhớ con gái của mình, trong truyện *Nhành hoa trang trắng* của Nguyễn Minh Khuê; là ông Hùng “hồ” chiến thắng dịch bệnh trong *Ông Hùng “hồ”* của Nguyễn Hữu Khánh; là nỗi lòng về thầy cô, bạn bè, mái trường của nhân vật xưng “tôi” khi chuẩn bị tốt nghiệp cấp Hai trong *Lưu luyến* của Phạm Vũ Minh Phương; là tình thương yêu trong gia đình Hiếu và khu xóm trọ trong *Ánh đèn tỏa sáng* của Võ Ngọc Thảo; là tình cảm của Hồ Ngọc Khả Hân trong *Thư gửi nữ anh hùng*, đến nhà khoa học Gilbert - “mẹ đẻ” của vaccine Astra Zeneca. Và nhiều, nhiều lắm tình yêu thương trong *Cô giáo của nó* của Đinh Huyền Khả Trinh, *Tiếng rao buồn* của Lâm Bảo Thi; *Sinh nhật trong mùa dịch* của Huỳnh Hiếu Khánh, *Khi tôi là F0* của Đỗ Ngọc Tinh Anh, *Mẹ ơi, con yêu mẹ* của Bùi Minh Anh, *Chiếc ghế tuổi thơ* của Phạm Trương Thùy Lâm...

Đồng hành với sáng tác của các em, thêm lần nữa tôi được củng cố niềm tin, rằng chỉ yêu thương, bằng yêu thương, chứ không phải điều gì cao xa khác, sẽ giúp chúng ta gần lại nhau hơn. Yêu thương sẽ tạo ra sức mạnh lớn nhất giúp chúng ta kiến tạo nên thế giới của mình. Yêu thương làm nên thế giới.

Cuối cùng, cảm ơn các em cho tôi cơ hội được học lại cách yêu thương từ những điều nhỏ bé. Chúc các em sẽ luôn đón nhận được và không ngừng vun đắp, yêu thương mỗi ngày. Từ đó sẽ có thêm nhiều sáng tác hay hơn nữa, theo yêu thương và thời gian.

Trân trọng.

VĂN THÀNH LÊ

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 5 - Năm 2022
CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG
THƠ BẢNG B - THCS

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

Nhiều tác giả

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI NHẤT

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

NHÂM NGỌC MINH ANH
(Lớp 9/7 trường THCS Lê Văn Tám, Q.Bình Thạnh)

Sở thích:

- Chơi nhạc cụ, viết lách, làm video

Ước mơ:

Trở thành một người có khả năng truyền cảm hứng cho các bạn trẻ khác và lan tỏa năng lượng tích cực trong cộng đồng.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

PHỐ CHỈ CÒN NẮNG VÀ GIÓ

NHÂM NGỌC MINH ANH
(Lớp 9/7 trường THCS Lê Văn Tám, Q.Bình Thạnh)

Khi phố chỉ còn nắng và gió
Thên thang đó, nhưng chẳng một bóng người
Sài Gòn không theo bước những cô cậu tuổi
lên mười
Cũng không còn tiếng cười vang khắp ngõ
Lòng ghen ngào giữa những ngày phố chỉ còn
nắng, gió
Mỗi ngày,
Ta thấy trần trở vì những nỗi lo sốt vó
Ta muốn chao đảo vì loài siêu vi bé nhỏ
Mỗi đêm,
Ta thấy ái ngại khi nhắc về ngày mai
Ta muốn thờ dài khi nhắc về hiện tại
Người qua, xe lại, ti-vi, báo đài,
Hình như ai cũng có cùng một mối lo
Về đại dịch “Cô Vi Mười Chín”.
Những nhịp bước nào chậm lại giữa lòng
Sài Gòn
Sao không mang đi những ngày phố ồm
Để bao con người
Vất vả sáng hôm
Bước nhanh theo tiếng gọi của Tổ quốc

Sát cánh bên nhau vượt qua đại dịch
hiểm nguy
Những người anh hùng với trái tim tình
nguyện
Những người con dù nổi nhớ mẹ cha không
thể giải bày
Những người mẹ phải để con rời xa vòng tay
Những người cha buộc mang theo gánh lo
của gia đình
Đều cùng bước đi
Khi bình minh
Phố lặng thinh
Phút chốc bị phá vỡ —
“Lên đường - Chống dịch thôi!”
— Thanh âm thân thương...
Họ đã đi theo tiếng gọi quê nhà như thế
đấy
Một tiếng gọi cho triệu con tim thao thức.
Hôm nay, chúng ta ở đây

Mang đến họ những tình cảm nồng cháy
Trao gửi họ những cái ôm nồng say
Dành tặng họ những đóa hoa nồng thắm
Dẫu đôi lúc, họ còn xa hàng dặm
Từ trái tim sâu thẳm,
Chúng tôi đều biết ơn các bạn.
Không ngại mồ hôi,
Không quản nước mắt,
Bảo vệ hàng triệu con người nơi đây.
Cảm ơn những anh hùng thầm lặng,
Cảm ơn những chiến sĩ dũng cảm,
Cảm ơn những trái tim yêu thương!

N.N.M.A

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

NGUYỄN KHÁNH VÂN
(Lớp 7A3 trường THCS Hoa Lư, TP.Thủ Đức)

Sở thích:

- Xem phim
- Đọc sách

Ước mơ:

Trở thành luật sư.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

CHỦ BỘ ĐỘI CỦA EM

NGUYỄN KHÁNH VÂN
(Lớp 7A3 trường THCS Hoa Lư, TP.Thủ Đức)

Một ngày mới đến rồi
Trên một con phố nọ.
Có cô học trò nhỏ
Ngước mắt nhìn xung quanh.

Bầu trời xanh thật xanh
Cỏ cây vui trong nắng
Mà sao đường thật vắng?
Chỉ có các chú thôi?

Trong áo xanh núi đồi
Chú vẫn luôn mong đợi
Một ngày mai phơi phới
Về trên mọi nẻo đường.

Mặc cho mồ hôi tuôn
Ướt đầm màu áo lính
Rào dây còn giăng kín
Chú sao thể dừng chân!

Niềm vui của nhân dân
Là hạnh phúc của chú
Tiếp tế thật đầy đủ
Gạo, trứng cho mọi nhà

Lo gì nắng cháy da
Sợ gì mưa dầm nước
Các chú vẫn vững bước
Lá chắn nơi tuyến đầu

Từ những con hẻm sâu
Từ những căn phòng trọ
Thương dân nào ngại khổ
Chú tận tụy quên mình.

Sao quên được nghĩa tình
Của các chú bộ đội
Mai này cháu khôn lớn
Sẽ khoác màu áo xanh.

N.K.V

Minh họa: HÀNH THIÊN

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

LÊ QUANG HUY
(Lớp 8/9 trường THCS Nguyễn Văn Bữa, H.Học Môn)

Sở thích:

- Đọc truyện Conan

Ước mơ:

Trở thành kĩ sư xây dựng.

CHÚ BỘ ĐỘI TRỰC CHỐT

LÊ QUANG HUY

(Lớp 8/9 trường THCS Nguyễn Văn Bứa, H.Học Môn)

Chốt trực sáng nay
Có chú bộ đội còn rất trẻ
Màu da rám nắng
Trông rất khỏe
Gương mặt hiền lành.

Chú bộ đội
Trong quân phục màu xanh
Như màu cây trong vườn nhà em đỏ
Như màu nước
Của dòng kênh trước ngõ
Nhìn chú
Chững chạc và oai phong làm sao.

Chốt trực sáng nay
Có nhiều xe ra vào
Tài xế dừng lại

Vội vã
Lấy giấy tờ trình báo
Chú bộ đội
Nghiem tay chào
Như những ngày trong quân ngũ
Giọng nói ấm hiền
Và gần gũi thế nào...
Chốt trực chiều nay
Trời bỗng đổ mưa rào
Gió thốc từng cơn
Chui cả vào lán trại
Mọi người
Lạnh buốt
Áo quần chú ướt
Vậy mà
Mắt vẫn dõi về phía trước
Chú đang bảo vệ
Cho sự bình an.

Khi đại dịch Covid tràn lan
Đoàn của chú về đây
Phát cho từng hộ dân
Bao gạo, mớ rau, nhu yếu phẩm...

Mặt chú đỏ lên vì nắng
Lưng chú ướt đầm mồ hôi.

Những ngày trực chốt
Chắc sẽ lắm buồn, vui
Chú vẫn nở nụ cười
Lạc quan và ấm áp
Như đi giữa chiến trường
Phong ba và bão táp
Chú và đồng đội
Vẫn cố gắng vượt qua.

Xem quê hương ở đây
Như người thân ở nhà
Mỗi ngày
Em vẫn thấy
Chú và mọi người
Ra gác chốt
Mẹ em
Và những nhà hàng xóm
Thường đem ra mời các chú
uống nước
Bằng tình thương
Của tình quân và dân.
Sáng nay nhìn sang chốt
Thấy nơi ấy
Vắng tanh
Mọi người nói
Các chú đã trở về đơn vị
Hơn hai tháng
Các chú làm việc không ngơi nghỉ
Canh cho mọi người
Giữ sức khỏe bình yên.

Cảm ơn các chú
Những người lính thật hiền
Gần gũi với dân
Và thương trẻ con
Như chúng cháu
Tấm lòng quý báu
Bước chân các chú đi qua
Vẫn còn in dấu
Nụ cười
Ánh mắt
Việc làm ý nghĩa
Chẳng lẫn vào đâu.

Cảm ơn các chú
Những ngày tháng dài dài
Mưa nắng không sờn
Chẳng ngại khó ngại khổ
Cùng mọi người
Vượt qua ngàn gian khó
Chỉ cầu mong
Đất nước bình yên.

Thương các chú bộ đội tính
thật hiền
Dù đã rời xa
Ở đây mọi người
Cứ nhắc mãi....

L.Q.H
Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN THỊ BÍCH THẢO
(Lớp 9/5 trường THCS Nguyễn Hiền, Q.12)

Sở thích:

- Đọc sách, nghe nhạc
- Du lịch

Ước mơ:

Trở thành cô giáo.

CẢM ƠN

NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

BÀ TÔI KỂ

NGUYỄN THỊ BÍCH THẢO
(Lớp 9/5 trường THCS Nguyễn Hiền, Q.12)

Đêm phủ khắp bầu trời
Sương bắt đầu kéo đến
Ngồi bên ánh đèn vàng
Tôi nghe bà kể chuyện

Bà kể chuyện Cây khế
Bà khuyên không được tham
Phải sống như Người em
Biết siêng năng, chăm chỉ

Rồi đến Hồ Ba Bể
Bà bảo phải đùm bọc
Giúp đỡ người khó khăn
Không được sống ích kỉ

Bà kể Cây vú sữa
Bà dạy phải dạ thưa
Hiếu thảo với cha mẹ
Là không bao giờ thừa

Mỗi câu chuyện bà kể
Đều mang bài học hay
Cho tôi thêm khôn lớn
Đi đến ngày hôm nay.

N.T.B.T

Minh họa: FREEPIK

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

LÊ NGUYỄN HOÀNG NHÂN
(Lớp 7A1 trường THCS Hồng Bàng, Q.5)

Sở thích:

- Đá bóng, bơi lội

Ước mơ:

Trở thành đầu bếp chuyên nghiệp.

VẠN LỜI CẢM ƠN

LÊ NGUYỄN HOÀNG NHÂN
(Lớp 7A1 trường THCS Hồng Bàng, Q.5)

Cảm ơn những ngày nắng
Cho cây cối xanh màu
Cảm ơn những ngày mưa
Cho suối nguồn sự sống.

Cảm ơn người áo trắng
Dũng cảm ở tuyến đầu
Ngăn đại dịch tràn sâu
Bảo vệ từng sinh mạng.

Cảm ơn chú áo xanh
Tình nguyện viên rộng khắp
Chung tay và chung sức
Thành phố mau hồi sinh.

Cảm ơn những Thầy Cô
Dạy ta bền đỗ mới
Cảm ơn sự thất bại
Cho ta thêm thành công.

Cảm ơn hết bạn bè
Giúp ta nhiều kỉ niệm
Cảm ơn từng cuốn sách
Dạy ta biết yêu thương.

Cảm ơn và cảm ơn
Điều yêu thương chưa nói
Xin gói vào con chữ
Xin vắn lặn CẢM ƠN!

L.N.H.N
Minh họa:
MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN 40 NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

ĐỖ QUỐC THỊNH
(Lớp 9A1 trường THCS Chu Văn An, Q.1)

Sở thích:

- Đọc sách, viết lách
- Nghe nhạc, chăm sóc mèo

Ước mơ:

Trở thành nhà tạo mẫu thời trang

GIẤC MƠ NGOAN

ĐỖ QUỐC THỊNH
(Lớp 9A1 trường THCS Chu Văn An, Q.1)

Em nằm mơ màng ngủ
Đầu gối trên tay thon
Rong chơi miền mộng mị
Một giấc hồng con con...

Trong giấc mơ em thấy
Một đứa bé chào đời
Mẹ em cười mãi nguyện
Dù nước mắt tuôn rơi.

Đứa bé khóc oe oe
Là em ngày xưa đó
Bây giờ em đã rõ
Mẹ khổ cực trăm phần.

Trong giấc mơ em thấy
Căn phòng nhỏ buồn thiu
Chiếc giường bệnh năm ấy
Một thân hình héo hon.

Năm ấy em bạo bệnh
Cha săn sóc thuốc thang
Những đêm ròng cha thức
Cùng tiếng đồng hồ vang.

Trong giấc mơ em thấy
Những khi em giận cha
Những lúc em dối mẹ
Những lần em vô tâm...

Em giật mình tỉnh giấc
Một giấc mộng con ngoan.
Vội chạy vào lòng mẹ
Vội ôm chầm lấy cha.

Mẹ ơi! Mẹ có biết?
Con yêu mẹ dường nào
Cảm ơn mẹ tất cả
Mặt trời hồng của con.

Cha ơi! Cha có hay?
Con thương cha biết mấy
Con hứa sẽ chăm ngoan
Vâng theo lời cha dạy.

Con thấy mình hạnh phúc
Vì được sinh ra đời
Hạnh phúc gói nụ cười
Yêu thương gói bình dị.

Dù mai này con lớn
Có đi xa bay cao
Những khi con mỏi mệt
Hãy can trường bước tiếp
Đừng bao giờ bỏ cuộc
Có cha mẹ dõi theo...

Đ.Q.T

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

PHAN GIA BẢO
(Lớp 7/3 trường THCS Hoa Lư, TP.Thủ Đức)

Sở thích:

- Xem video về khoa học
- Đọc sách, lập trình

Ước mơ:

Trở thành lập trình viên.

MÙA XUÂN - MÙA YÊU THƯƠNG

PHAN GIA BẢO

(Lớp 7/3 trường THCS Hoa Lư, TP.Thủ Đức)

Hoa mai vàng trước ngõ
Nhạc xuân rộn nẻo đường
Áo mới trẻ xúng xính
Ta gọi: mùa yêu thương.

Xuân về trên góc phố
Người vá xe thật vui
Quà xuân của nhóm trẻ
Trao cùng với nụ cười.

Xuân về trong hẻm nhỏ
Nồi bánh Tét vun đầy
Tối nay dọc con phố
Quà sẽ gửi tận tay.

Xuân đến khu nhà trọ
Đường về quê thật xa
Một giỏ quà xuân đẹp
Xứ lạ hóa quê nhà.

Xuân về bên mâm cỗ
Mọi người cùng chúc nhau
Chiến thắng được Covid
Sẽ không còn thương đau.

Xuân sum vầy hạnh phúc
San sẻ bao yêu thương
Nơi nào tim vẫn ấm
Nơi ấy hóa thiên đường.

P.G.B
Minh họa: FREEPIK

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

HỒ NGỌC MAI PHƯƠNG
(Lớp 7A1 trường THCS Đồng Đa, Q.Bình Thạnh)

Sở thích:

- Làm MC, viết lách
- Vẽ, đọc sách - báo - truyện và tập san

Ước mơ:

Du học tại Châu Âu, trở thành một MC,
sống hạnh phúc bên gia đình.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

MẸ ƠI!

HỒ NGỌC MAI PHƯƠNG
(Lớp 7A1 trường THCS Đống Đa, Q.Bình Thạnh)

Trời trưa vang tiếng ru hời
Mẹ em âu yếm hát lời yêu thương
Hôm nay trời nóng lạ thường
Có bàn tay mẹ quạt đường gió qua
Ngoài kia, ở trước hiên nhà
Nắng đang dịu lại thật thà bỏ đi
Trong nôi, bé ngủ li bì
Mắt lim dim, thấy thương gì mà thương!
Hoa nhài dịu dịu thoảng hương
Mẹ mong con có giấc hồng mộng mơ
Thơm vào bầu má trẻ thơ
Nghe con gọi khẽ bất ngờ: “Mẹ ơi!”

H.N.M.P

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN MINH DUYÊN
(Lớp 7/3 trường THCS Huỳnh Khương Ninh, Q.1)

Sở thích:

- Chụp ảnh phong cảnh
- Vẽ phong cảnh, nấu ăn

Ước mơ:

Thiết kế, biên tập sách, báo.

CÂU CHUYỆN TIÊM VẮC-XIN

NGUYỄN MINH DUYÊN
(Lớp 7/3 trường THCS Huỳnh Khương Ninh, Q.1)

Chuyện là nay trường tổ
Tổ chức tiêm vắc-xin
Lần đầu tổ đi tiêm
Nên còn hơi ngỡ ngỡ.

Mọi người xếp hàng lối
Lấy số, điền tờ khai
Mũi một hay mũi hai
Đều phải đo huyết áp.

Chân quang đồ

Cuối cùng đến lượt tớ:
“Như kiến cắn thoi à”
Sáng: Có sao đâu nhĩ
Tối: Cho nói lại nha!

Tay tiêm sưng nhức quá
Đầu cứ quay mòng mòng
Chân đi như sắp ngã
Ngồi, nằm cũng không xong.

Tiêm vắc-xin thật mệt
“Khỏe như vâm, sợ chi!”
Dù nói thế, mẹ vẫn
Chăm tớ từng tí ti.

“Nhớ uống nhiều nước ấm
Ăn nhiều đồ ăn đi
Sốt, lạnh người bảo mẹ
Để xem uống thuốc gì.”

Dịch bệnh giờ phức tạp
Nhớ thực hiện 5K
Và vắc-xin hai mũi
Tất cả vì chúng ta.

Đất nước ta bị ốm
Không được gục ngã đâu
Phải mạnh mẽ đương đầu
Để bảo vệ đất nước.

N.M.D

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

PHAN NGỌC MỸ HOA
(Lớp 9/2 trường THCS Ngô Quyền, Q.Tân Bình)

Sở thích:

- Đọc sách
- Nghe nhạc

Ước mơ:

Trở thành kiến trúc sư hoặc giáo viên.

RU MẸ

PHAN NGỌC MỸ HOA
(Lớp 9/2 trường THCS Ngô Quyền, Q.Tân Bình)

Đêm đã khuya, ngủ thật ngon mẹ nhé
Mộng bình thường trong câu hát của con
Mẹ ngủ đi, mặc công việc chưa tròn
Những suy nghĩ, âu lo xin gác lại.

Bài toán cô giao hôm nay con đã giải
Hệ phương trình bậc nhất, phép khai căn
Dãy số thập phân vô hạn tuần hoàn
Hẳn không bằng tình yêu thương của mẹ.

Chẳng còn mái tóc xanh, đôi môi hồng, tuổi trẻ
Mẹ đổi bằng niềm hạnh phúc, là con.
Con lớn khôn, tóc mẹ lại bạc hơn
Tay mẹ gầy để chân con mạnh mẽ.

Con là cô học sinh yêu văn, thích vẽ
Mà chưa một lần con họa được tấm lòng
mẹ bao dung.

Thế giới quanh con, những mảng màu
rực rỡ vô cùng
Nhưng không lấp lánh bằng tình yêu
thương của mẹ.

Mẹ ngủ đi, để con ru mẹ nhé
Ơi à ơi... ru giấc ngủ ngọt ngào
Lời cảm ơn con gửi giấc chiêm bao
Lời con ru đầy tự hào về mẹ.

P.N.M.H
Minh họa: VY RỪA

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

ĐẶNG PHÙNG GIA BẢO
(Lớp 8/9 trường THCS Nguyễn Văn Tố, Q.10)

Sở thích:

- Vẽ
- Chơi bóng rổ

Ước mơ:

Trở thành luật sư.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

ĐẶNG PHÙNG GIA BẢO
(Lớp 8/9 trường THCS Nguyễn Văn Tố, Q.10)

Thành phố tĩnh lặng
Phố xá vắng hoe
Con đường im ắng
Vắng cả tiếng xe.

Sau mười tám giờ
Đến lệnh giới nghiêm
Ai ở yên nấy
Đợi ngày bình yên.

Thế nhưng ngoài kia
Chiến sĩ áo trắng
Vẫn đang miệt mài
Quên ăn quên ngủ.

Trong đồ bảo hộ
Nhể nhại mồ hôi
Không phút nghỉ ngơi
Thương ôi thương quá!

Trời bỗng đổ mưa
Mưa tuôn trắng xóa
Bên kia chốt trực
Cây dù mỏng manh.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

Các chú bộ đội
Công an, dân phòng
Uớt như chuột lột
Không một lời than.

Những ngày căng thẳng
Rồi cũng qua đi
Thành phố sáng bừng
Trong cuộc sống mới.

Cảm ơn tất cả
Tình cảm yêu thương
Đoàn kết sẻ chia
Vượt qua đại dịch!

Đ.P.G.B

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 5 - Năm 2022
CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

VĂN XUÔI BẢNG B - THCS

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

Nhiều tác giả

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI NHẤT

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN HỮU KHÁNH
(Lớp 9A8 trường THCS Hà Huy Tập, Q.12)

Sở thích:

- Bóng đá, nghe nhạc
- Đôi khi là viết lách

Ước mơ:

Có thể cống hiến hết sức mình cho
quê hương đất nước.

ÔNG HÙNG "HỔ"

NGUYỄN HỮU KHÁNH
(Lớp 9A8 trường THCS Hà Huy Tập, Q.12)

Xóm tôi có một người cựu chiến binh. Mọi người trêu mếu gọi ông là ông Hùng "hổ".

Sở dĩ gọi ông là Hùng "hổ" không chỉ vì số huân huy chương ông có được qua những tháng năm chinh chiến đầy gian lao ở Đông Nam bộ thời chống Mỹ và ở chiến trường K đánh Pôn Pốt, mà còn vì hiếm ai có được niềm nhiệt huyết với xóm giềng như ông. Chúng tôi đã quen với hình ảnh người cựu chiến binh khỏe khoắn, nhanh nhẹn, hăng hái đi đến từng nhà tuyên truyền, hướng dẫn mọi người làm theo các chính sách mới cùng các phong trào của thành phố. Lũ trẻ xóm nhỏ ấy thường ghé nhà ông để ngắm nghía những huân chương chiến công bóng loáng, đặt bên mấy bức hình đen trắng của ông và đồng đội năm xưa. Ông rất thích trẻ con, do vậy ông luôn dành tình cảm đặc biệt cho đám trẻ. Ông đọc sách cho chúng nghe, rồi kể lại những câu chuyện của ông thời chiến đấu, cứ thế từ ban sáng đến buổi xế chiều. Tôi có cảm tưởng rằng ông là một con người không tuổi trong mỗi buổi nói chuyện say mê và quyết liệt với bà con mỗi dịp họp tổ dân phố. Ở cái tuổi "thất thập cổ lai hi", ông vẫn là Hùng "hổ", vẫn góp sức mình cho xóm nhỏ ông đang sống, thổi nên ngọn lửa yêu thương giữa đô thành ồn ào, tấp nập.

Thế rồi, đại dịch ập đến khiến cả thành phố phải giãn cách xã hội. Xóm nhỏ chúng

tôi, thật không may, đã trở thành một ổ dịch lớn. Chúng tôi thức dậy với hàng rào sắt trước con đường nhỏ với những dải băng rôn đỏ thông báo vùng cách li. Cuộc sống chúng tôi chỉ còn quanh quẩn trong nhà, với nỗi âu lo về tình hình dịch bệnh ngày càng diễn tiến phức tạp. Một lần nữa, dân xóm nhỏ chúng tôi lại nhắc đến tên ông Hùng “hổ” với lòng triu mến vô cùng. Số là, khi nghe tin tức từ chiếc vô tuyến cũ nói rằng cả nước đang chi viện lớn lao về sức người, sức của cho miền Nam thân yêu, lòng ông lại trào lên tinh thần của người chiến sĩ năm nào. Thế là ông Hùng “hổ” khoác lại bộ áo xanh màu lính đã cũ sòn, xắn tay tham gia cùng các anh chiến sĩ hỗ trợ công cuộc chống dịch nơi xóm nhỏ chúng tôi. Vẫn là hình ảnh người cựu chiến binh gõ cửa từng nhà với những lô thuốc, bao gạo, những bó rau khi thì cải, khi thì mồng tơi. Ông hay cẩn thận dặn dò:

- Đây này bác xem, thuốc này dành cho buổi sáng; còn tối nay nấu món này ăn cho lại sức, nhá! Gắng khỏe nghen cả nhà...

Ông Hùng rất hay cười, thường ngày ai cũng thấy. Giờ đây, người ta không thể thấy nụ cười của ông đằng sau lớp khẩu trang dày. Thế nhưng nhìn đôi mắt ánh lên

niềm vui sướng, tôi lại thêm yêu người cựu chiến binh ấy. Tôi nhận ra tình người là điều gì đó không thể bị ràng buộc bởi một giới hạn nào cả. Dịch bệnh có thể đẩy mọi người xa nhau, nhưng nó không thể ngăn con người yêu thương nhau. Ông Hùng “hồ” trao cho xóm nhỏ chúng tôi không chỉ là những bạch thuốc, bao gạo, mà còn là tinh thần nhiệt huyết, xông pha, là tấm lòng mong mỗi xóm nhỏ quay về bình yên thường nhật. Ông như trở lại thời trai trẻ, ông xung phong, chịu nhọc cùng các anh bộ đội để chuyển hàng, xét nghiệm, rồi ông lại lúi cuội quét dọn phố phường vắng lặng. Công cuộc chống dịch như chống giặc đã có hình bóng ông, tựa như thuở xưa ông cùng đồng đội đấu tranh, mang về tự do, thống nhất cho Tổ quốc...

Ông miệt mài với công việc của mình trong hai tuần liên tục, rồi bỗng không thấy ông đâu nữa. Hỏi ra mới biết, ông đã dương tính với Covid-19. Vài hôm sau, một chiếc xe cấp cứu đến đưa ông đi. “Tình hình bác diễn biến nặng lắm, cũng vì mấy đêm lo cho bà con...” - một anh chiến sĩ buồn rầu nói với chúng tôi. Lúc này, xóm nhỏ đã sạch bóng dịch bệnh, đời sống phần nào nở hoa cùng tiếng hòa ca của những chú chim. Thế nhưng mọi người cũng không mấy hân hoan, bởi nơi xóm nhỏ giờ đây vắng bóng người cựu chiến binh từng đi đi lại lại, mang đến niềm tin cho cả hàng chục mái nhà, gửi động lực đến cho hàng trăm con tim. Trong mọi cuộc trò chuyện với nhau sau đó, chúng tôi thường hỏi han xem có ai biết tin gì của ông Hùng “hồ” không. Mọi người ai cũng mong điều thần kì sẽ đến với ông Hùng “hồ”, dù rằng tin tức về số ca tử vong cứ tăng cao làm không khí cả xóm thật nặng nề.

Thế rồi ngày nọ, một chiếc xe dừng trước con đường nhỏ thân thuộc. Một dáng người gầy gò ngồi trên xe lăn được nhẹ nhàng diu xuống. Cả xóm ùa ra xem cùng với một loạt cảm xúc vỡ òa: “Ông Hùng “hở” đã “đà bại” giặc Covid”. Trông ông yếu hơn, ốm hơn, nhưng nụ cười luôn nở trên môi, đôi mắt hiền hậu nhìn bà con xóm nhỏ vây xúm bắt tay ông. Tôi không đứng cùng với họ để chia vui với ông, chỉ đứng lặng lẽ trên ban công ngó xuống đường, lòng trào dâng niềm vui vô bờ bến. Có thể giờ đây ông không thể “hùng hổ” như ngày nào, nhưng đối với xóm nhỏ chúng tôi, ông đã “hùng hổ” đối mặt với loài giặc vô hình để chiến thắng trở về trong vòng tay xiết bao thương mến.

Vậy là giờ đây, ông Hùng “hở” đã ghi thêm cho mình một chiến tích thực hiển hách - một chiến thắng không có huân chương, nhưng là chiến thắng mang lại kì tích và sự hân hoan cho cả xóm nhỏ quanh ông. Sau này khi nhắc về những ngày mà đại dịch Covid-19 quét qua thành phố, tôi sẽ kể cho mọi người nghe về một “chiến công” thật đặc biệt, đến từ một con người đặc biệt - một cựu chiến binh đã quay lại “chiến đấu” với tấm lòng cao cả, một người anh hùng thầm lặng ghi tên mình vào công cuộc chung của dân tộc trong cuộc chiến chống đại dịch, hết như biệt danh của ông - ông Hùng “hở”.

N.H.K

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

HỒ NGỌC KHẢ HÂN
(Lớp 9A9 trường THCS Chánh Hưng, Q.8)

Sở thích:

- Hạp mặt bạn bè, cùng bố mẹ đi đó đây
- Cập nhật những tin tức, xu hướng và kiến thức trên mạng xã hội, thưởng thức những món ăn ngon do mẹ nấu.

Ước mơ:

Được đến nhiều đất nước, được làm việc trong lĩnh vực di truyền học, có thể giúp đỡ những người kém may mắn.

THƯ GỬI NỮ ANH HÙNG

HỒ NGỌC KHẢ HÂN

(Lớp 9A9 trường THCS Chánh Hưng, Q.8)

Thương kính gửi cô Gilbert!

Hân cô bất ngờ lắm khi nhận được thư cháu. Cho phép cháu được lấy đi vài phút trong quỹ thời gian của cô, cô đọc hết lá thư của cháu nhé!

Cháu là Hân, Hồ Ngọc Khả Hân, cháu đến từ Việt Nam - một quốc gia nhỏ bé nằm ở phía Đông Nam châu Á. Cháu chỉ là một cô nhóc vừa chập chững chạm tuổi mười lăm. Lớn lên trong sự yêu thương và bảo bọc của gia đình, mọi thứ trong mắt cháu vẫn đang vẹn nguyên một màu hồng cho đến khi cơn đại dịch ập đến trên quê hương của cháu.

Cháu tin là cô cũng biết, rằng cuộc sống và tâm lí mọi người bị tác động tiêu cực ra sao kể từ ngày SARS-CoV-2 xuất hiện. Cháu thấy chia li, thấy mất mát, thấy tổn thương, thấy những lắng lo và sợ hãi của mọi người luôn hiện hữu mỗi ngày trên các phương tiện truyền thông và cả ngoài đời thực. Gia đình cháu đã mất rất nhiều thứ nhưng mất mát lớn nhất mà bố mẹ và cháu phải trải qua đó chính là sự ra đi của bà - người mà cháu luôn ước mong sẽ sống cùng cháu đến hết quãng đời còn lại. Bà ra đi, để lại khoảng trống quá lớn trong lòng cháu.

Lắm lúc cháu nghĩ: con virus này cũng thật giỏi. Nó không to, không lớn, không bị ai nhìn thấy, vậy mà sức công phá của nó thì khỏi cần phải bàn cãi: kinh tế ngưng trệ, y tế lao đao, mạng sống con người chưa bao giờ mỏng giòn đến vậy.

Đại dịch đã cướp đi người bà thân yêu của cháu! Giữa những tháng ngày xung quanh chỉ toàn một màu đen kịt vì sự ra đi của bà, cháu biết đến cô - một tia sáng ở cuối đường hầm trong tâm trí cháu. Cháu biết đến cô qua một video quay lại giải quần vợt Wimbledon 2021. Trong ngày đầu tiên của giải đấu, tiếng vỗ tay đã không dành cho những vận động viên nhưng lại dành cho một người phụ nữ với mái tóc đỏ đang ngồi trên khán đài. Cháu thấy làm ngạc nhiên vô cùng! Và báo đài đã cho cháu biết lí do vì sao “người phụ nữ ấy” lại được tất cả mọi người trong sân vận động reo hò, hoan nghênh đến vậy!

Cảm ơn cô - “mẹ đẻ” của vaccine AstraZeneca!

Cháu đã từng nghe ai đó nói rằng: bất kì ai sinh ra trên cõi đời đều được vũ trụ phó trao cho một sứ mệnh. Và cháu nghĩ sứ mệnh của cô khi đến với thế giới này thật lớn lao! Phía sau sự thành công của vaccine AstraZeneca... là cô. Cháu thật sự rất ấn tượng với phát biểu của cô trước truyền thông, rằng cô coi đây là một cuộc chạy đua với virus chứ không phải một cuộc chạy đua với các nhà phát triển vaccine khác. Cô và các cộng sự của mình không nghiên cứu vaccine chỉ vì tiền. Điều đó khiến cháu nhận ra: thứ mang lại an toàn và hạnh phúc cho thế giới không hẳn là tiền bạc mà chính là sự cống hiến dựa trên tình yêu thương.

Giữa một cuộc đua không ngừng nghỉ, giữa một thế giới đang dần dần xem trọng những giá trị vật chất hơn các giá trị tinh thần, là một người phát minh ra vaccine cô có thể kiếm được khoản lợi nhuận không nhỏ, thậm chí cô còn có thể trở thành triệu phú khi nhận bằng sáng chế và bán kết quả nghiên cứu cho các công ty dược phẩm. Nhưng có lẽ vì sứ mệnh cao cả là mang lại sức khỏe và bình yên cho mọi người, cô đã không làm vậy.

“Nữ anh hùng” của cháu ơi! Sẽ không có lời cảm ơn nào là đủ để nói hết sự biết ơn của cháu với tất cả những điều tuyệt vời cô đã làm. Dẫu biết là thế nhưng cháu vẫn muốn nói với cô những lời từ tận trái tim mình. Cháu thật sự thấy biết ơn những gì cô đã làm cho mọi người, trong đó có cả cháu. Cảm ơn cô, nhờ có cô mà cả những quốc gia nghèo khó nhất cũng có thêm

công cụ chống chọi với đại dịch. Cảm ơn cô vì đã tiếp thêm sức mạnh, niềm tin và truyền cảm hứng cho cháu. Vaccine AstraZeneca không chỉ giúp mọi người có thêm cơ hội vượt qua đại dịch mà còn giúp mọi người nhận ra chính tình yêu thương mới là phương thuốc hữu hiệu chữa lành nhanh nhất những vết thương về tinh thần lẫn thể xác của con người.

Cháu chắc chắn rằng kể cả khi cô không nhận bằng độc quyền sáng chế thì những đóng góp của cô vẫn luôn được ghi nhớ mỗi khi ai đó nhắc đến cơn đại dịch Covid-19 này. Cháu nghĩ mọi người sẽ ghi nhớ bởi nó đã được cô thiết kế dựa trên một động lực duy nhất đó là tình yêu thương. Hi vọng ở tương lai gần cháu cũng sẽ có cơ hội được cống hiến sức mình cho sự bình an của mọi người bằng một trái tim nhân hậu và tràn đầy tình yêu thương giống cô.

Chúc cô sẽ luôn hạnh phúc như cách mà cô đã làm vì hạnh phúc của mọi người, cô nhé!

Thư gửi đi từ một cô nhóc rất ngưỡng mộ cô - Khả Hân.

H.N.K.H

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

VÕ NGỌC THẢO
(Lớp 6/5 trường THCS Võ Trường Toản, Q.1)

Sở thích:

- Vẽ tranh

Ước mơ:

Trở thành họa sĩ vẽ thể loại Anime.

CẢM ƠN

NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

ÁNH ĐÈN TỎA SÁNG

VÕ NGỌC THẢO

(Lớp 6/5 trường THCS Võ Trường Toản, Q.1)

- Hiếu ơi! Con xong chưa? Trung đến chờ con đi học chung nè!

Bà Minh vừa để mấy trái thơm, trái đu đủ đã gọt vỏ sạch sẽ vào tủ kính nhỏ trên chiếc xe đẩy vừa gọi.

-Dạ! Con ra liền đây!

Kèm theo tiếng trả lời là một cậu bé mặc bộ đồng phục áo trắng, quần xanh, tay xách chiếc cặp da đã sờn chạy vội ra. Hiếu quay lại khoanh tay chào mẹ rồi leo lên chiếc xe đạp của Trung. Cậu bạn cũng lễ phép:

- Dạ, thưa bác con đi!

- Ủ! Chạy xe cẩn thận nha con!

Bóng hai cậu bé khuất xa thì bà Minh cũng vội vã đẩy xe trái cây cộc cạch, lộc cộc đi bán dạo.

Buổi trưa, nắng thật gắt. Đã đội chiếc nón lá mà bà Minh vẫn cảm nhận cái nóng oi nồng đang chiếu xuống. Bà đẩy xe vào mái hiên của ngôi nhà cửa sắt màu xanh và lấy chiếc ghế nhựa đỏ bên hông xe xuống ngồi nghỉ mệt. Bà đưa tay dấm nhẹ lên hai đầu gối vài cái rồi lấy cái ca nhựa đựng trà đá mà bà mang từ nhà theo lúc sáng sớm uống mấy ngụm. Nước mát lạnh xua tan nóng bức và vơi sự mệt nhọc.

Cô chủ nhà bước ra:

- Cho em hộp trái cây thập cẩm đi chị Minh!

Bà Minh nhanh tay cắt đủ đủ, thơm, mặn, củ sẵn để vào hộp và kèm theo gói muối ớt nhỏ. Bà mỉm cười:

- Biếu em nha! Chị không lấy tiền. Cám ơn em cho chị để nhờ xe bán từ giờ đến chiều.

Cô chủ nhà nhăn nhó, lắc đầu lia lịa và để tờ tiền lên mặt xe.

- Không đâu nha! Chị bán hàng vất vả. Em trả tiền và chị cầm tiền giùm em!

- Cám ơn em nhiều lắm!

Buổi tối, căn phòng nhỏ sáng ánh đèn. Hiếu ngồi bệt dưới đất, sách vở để trên bàn nhựa thấp và cậu bé cặm cụi làm bài tập. Gặp bài khó, cậu buồn bực, tay chống cằm suy nghĩ, cố nhớ lại lời giảng của cô trong

lớp. Lúc nhớ ra, Hiếu à một tiếng rồi cười vui vẻ cầm bút lên viết tiếp. Cậu muốn nhanh chóng làm xong tất cả bài tập để một lúc nữa cô giáo ghé đến kiểm tra sẽ vui lòng và cô sẽ xoa đầu cậu mà khen “Giỏi quá! Hiếu tiến bộ thật nhanh”.

Ông Minh vừa sửa xong chiếc xe. Ông rửa đôi tay lấm lem cho sạch rồi ngồi xuống bên cạnh bà Minh. Ông lấy mấy tờ tiền ra đưa cho bà và nói nhỏ:

- Hôm nay chạy không nhiều khách lắm. Bà cất tiền để dành tuần sau đóng tiền phòng trọ. Cô chủ tốt bụng đã giúp mình khi đêm hôm thằng Hiếu sốt cao lại còn lo thủ tục xin trường học cho nó, còn cho nợ bà chiếc xe đẩy và cho nợ một tháng tiền nhà trọ khi vợ chồng mình thất nghiệp trong đại dịch Covid lúc mình mới từ Bình Dương về đây chưa biết làm công việc gì, nên giờ phải cố gắng trả tiền thuê cho đủ. Ổn nghĩa không biết khi nào cả nhà mình mới đền đáp cho hết. Người đâu mà tốt quá!

- Ủ! Thật may mắn vì gia đình mình gặp được những người tốt giúp đỡ lúc khó khăn. Thằng Hiếu cũng được bạn bè và cô giáo yêu thương. Nó cũng chăm chỉ học tập. Nghe cô giáo khen nó tiến bộ mà tui mừng quá! Tui bán hàng cũng được người ta cho để xe trước sân nhà buổi trưa. Ở đây nhiều người tốt quá!

Ông Minh quay sang xoa đầu Hiếu:

- Ráng học giỏi nha con. Có học mới có tương lai!

Hiếu ngước lên cười tươi. Mặt cậu bé rạng rỡ:

- Con biết rồi. Con sẽ cố gắng học mỗi ngày tiến bộ hơn! Có phải con học giỏi giống như con đang cảm ơn

cô giáo, cô Tư chủ nhà và cả bạn Trung cho con đi nhờ xe đạp mỗi sáng đến trường không ba?

Ông Minh gật gật đầu với con và trầm nghĩ cuộc sống sao mà đẹp! Ánh đèn tỏa sáng cả căn phòng nhỏ như những yêu thương đọng đầy mà mọi người chung quanh đã trao cho gia đình ông. Xin cảm ơn những tấm lòng nhân ái!

V.N.T

Minh họa: MIN VIOLET

CẢM ƠN

89 NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

NGUYỄN MINH KHUÊ
(Lớp 9/5 trường THCS Phan Văn Trị, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Chơi cầu lông
- Đọc sách, du lịch

Ước mơ:

Trở thành phóng viên.

CẢM ƠN

NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

NHÀNH HOA TRANG TRẮNG

NGUYỄN MINH KHUÊ

(Lớp 9/5 trường THCS Phan Văn Trị, Q.Gò Vấp)

Những ngày cách li tại khu kí túc xá của một trường đại học...

Từ xa bước lại gần một bóng hình lưng hơi khom, mặc bộ đồ bảo hộ che kín mít từ đầu đến chân.

“Quỳnh hả con, phải Quỳnh không con?”

Nó ngơ ngác chẳng hiểu gì, người đàn ông cứ càng ngày càng tiến tới gần, theo phản xạ nó sợ hãi quay lưng bỏ chạy. Người đàn ông cứ thẫn thờ đứng đó, trông ông có vẻ hơi buồn, nhìn theo về phía cầu thang dẫn lên tầng hai. Sau này nghe mấy cô y tá bảo đó là bác bảo vệ ở đây. Bác có cô con gái bị mất liên lạc đã lâu, nên cứ thấy bóng hình quen quen là lại chạy tới hỏi thử. Nghe được đầu đuôi câu chuyện Mai mới thấy áy náy khúnh khiếp, nó định lúc nào thuận tiện sẽ tới xin lỗi bác.

Sáng sớm hôm sau có tiếng gõ cửa, lại là giọng nói quen thuộc lúc trước.

“Con ơi ra nhận cơm nè con”.

Nó mơ mơ màng màng ngồi dậy, dụi mắt cho tỉnh, bước ra mở cửa. Là bác Huỳnh, tay cầm túi đựng hộp cơm, tấm kính chắn giọt bắn đeo trên mặt bị hơi nước làm cho mờ đi, giọng nói bác bị đứt quãng bởi tiếng thở hổn hển.

“Bác ơi, cháu xin lỗi bác nhé, chuyện hôm trước, cháu không biết nên...”. Nó cúi đầu xin lỗi, cầm lấy phần cơm từ đôi tay run rẩy của bác.

“Ừ, bác cứ ngỡ cháu là cái Quỳnh, tóc nó cũng dài và đen giống vậy”.

Nói đến đây, nó thấy mắt bác rưng rưng, đôi môi lắp bắp không biết nói gì.

“Nhìn bác cháu cũng thấy nhớ ba quá, trùng hợp thật bác nhỉ?”

“Ừ, có gì thì cứ bảo bác nhé, bác hay đi đưa cơm ở tầng hai này lắm”. Bác gật gù...

Thế là hai bác cháu từ người không quen mà trở thành bạn, bạn thân luôn. Mỗi lần đưa cơm bác lại dúi vào tay nó mấy món quà vật được người ta cho, khi là cam, khi lại là hộp sữa...

Kết thúc tuần đầu tiên cách li, cô y tá đến kiểm tra sức khỏe cho tụi nó. Cô bảo cô chưa thấy ai vào khu cách li mà vẫn lạc quan như thế, không buồn hiu thì cũng nhớ nhà. Nó nói với cô, nhờ ngày nào bác bảo vệ cũng ghé qua nói chuyện với nó vài câu, lâu lâu lại mang theo cả trái cây nên nó

thấy ấm áp. Cô tỏ ra khá ngạc nhiên: “Hèn chi thấy mấy hôm nay bác cũng vui lên hẳn, còn xin thêm nhà bếp mấy quả cam. Từ khi vào đây đến giờ chưa thấy bác cười, mà giờ gặp ai bác cũng cười chào vui vẻ, còn động viên mọi người lạc quan, cho mau hết bệnh”.

Nhìn bác, nó nhớ đến ba mình ở quê, người đàn ông hơn sáu mươi tuổi rồi mà lúc nào cũng cặm cụi làm việc. Nó nhớ lần cuối nó gặp ba là lúc ba chờ nó đến bưu điện để nhận bưu phẩm. Lúc kí nhận, nó thấy ba loay hoay mãi, những ngón tay đen xì chai sạm chẳng biết cầm bút sao... Ba nó không biết chữ. Ba cả đời lam lũ ruộng đồng! Sau đó thì ba bệnh nặng rồi qua đời. Nó thương ba, mỗi lúc bắt gặp ai có hình dáng quen thuộc nó cứ ngỡ là ba. Bởi vậy, nó hiểu cảm giác của bác Huỳnh khi nhớ con gái của mình.

N.M.K

Minh họa: VY RỪA

Khán quang đồ

CẢM ƠN 95 NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN PHÚC AN
(Lớp 8A1 trường THCS Trần Quốc Toàn, TP.Thủ Đức)

Sở thích:

- Xem phim
- Đọc sách

Ước mơ:

Trở thành luật sư.

SA VÀ NHỮNG NGÀY THÁNG MỚI

NGUYỄN PHÚC AN

(Lớp 8A1 trường THCS Trần Quốc Toản, TP.Thủ Đức)

Cuộc sống giữa lòng thành thị Sài Gòn vốn hối hả, lại càng thêm căng thẳng bởi tiếng xe cấp cứu kêu vang inh ỏi; với đủ thứ khói xe cùng mùi mồ hôi của đoàn người về quê; tiếng nước nở, khóc than của người nhà bệnh nhân. Tất cả đều như những gam màu tối, tạo nên một bức tranh buồn bã cho Sài Gòn thân yêu. Nhưng tất cả đã là quá khứ, cơn mưa lửa ấy đã qua và cầu vồng lại xuất hiện. Sài Gòn của chúng ta đã bước qua một chương mới. Sài Gòn được mở cửa trở lại là niềm vui của mọi người, và tôi cũng thế.

Được quay lại trạng thái bình thường mới, con đường bỗng nhộn nhịp trông vui như Tết, ai ai cũng hớn hờ nở vui cười. Ngày hôm đó bước ra khỏi nhà, hít một hơi khí trời tươi mát nhưng lại bị cản bởi chiếc khẩu trang, tôi bỗng trông thấy đứa bé nhà hàng xóm diện chiếc đầm xinh xắn chạy ra khỏi cửa cùng chiếc va-li nhỏ xinh, hớn hờ chạy lại khoe với tôi:

- Hôm nay em được về lại Hà Nội đấy chị! Kỳ nghỉ hè năm sau em mới quay lại đây, nên chị nhớ chăm sóc cho con Sa hộ em nhé. Đừng bỏ đói nó nha chị...

Nói rồi con bé xin tôi vào nhà, thủ thi nói với con Sa đang chơi cùng lũ bạn của nó, tôi nghe loáng thoáng con bé nói rằng: “Sa ở nhà của chị ngoan nhé, nhớ ăn uống đầy đủ nha Sa, còn Min với Gấu chơi với bạn đừng bắt nạt bạn, năm sau chị quay lại với bọn em”. Con Sa trông như hiểu chuyện, mắt nó long lanh như không muốn con bé đi, nó cố tình nằm đè lên chân con bé. Nhìn cảnh tượng đó, tôi lại nhớ đến lúc chủ cũ của Sa đi, Sa cũng làm như vậy. Sa khôn lắm! Nó thuộc giống trông rất đẹp, đôi tai nó cụp xuống nhưng rất thính. Chủ cũ của Sa là một ông cụ bán vé số dạo gần nhà tôi.

Ông không có vợ con, khổ một chuyện ông lại mắc bệnh tim, quanh năm suốt tháng ông chỉ lủi thủi với con Sa, ông là người lớn tuổi nhất ở khu của tôi, ông luôn giúp đỡ mọi người xung quanh mà không trông chờ sự đối đãi tốt ngược lại. Ban sáng, ông đi phụ hồ, buổi chiều ông phụ người ta đi bốc vác đến tối thì ông đi bán vé số dạo chặt chiu từng đồng dành dụm để lo tiền thuốc thang. Chiều chiều, ông thường ngồi trước hiên nhà, ăn chén cơm nhỏ có chút thịt cùng với rau luộc nhưng con Sa lại được ăn tận một bát thịt không. Con bé nhà hàng xóm tôi quý ông lắm, hôm nào nhà con bé cũng mang một tô canh cho ông và một cục xương cho con Sa.

Thời điểm bùng phát dịch bệnh, ai ai cũng ở nhà cẩn thận phòng chống dịch bệnh, nhưng vì bệnh tình trở nặng ông phải đến bệnh viện chữa trị. Không may, vừa được đưa đến bệnh viện ông đã qua đời. Chiều hôm ấy, tôi thấy con bé vẫn cầm tô canh đứng ngoài đầu ngõ, ngơ ngác nhìn đoàn người cầm hũ cốt của ông, con Sa thấy thế trông mặt nó cũng buồn rười rượi, đôi mắt tinh nghịch, năng động ngày nào nay bỗng biến mất thay vào đó là một con Sa khác, một Sa trước kia mà mọi người chưa từng thấy. Cả tuần hôm đó, con bé thay ông chăm sóc cho Sa, qua khung cửa sổ, tôi thấy con bé đưa bát cơm đầy thịt cho Sa, nhưng nó không ăn mà chỉ nhìn về một góc tối trong hẻm. Nhưng con bé không nản lòng với Sa, cả nửa tháng trời, con bé vẫn kiên trì khiến cho con Sa ăn cơm,

con Sa ngày nào trông mập mạp béo tròn như thế nhưng nửa tháng nay trông nó gầy đến tột. Bởi lẽ nó nhớ ông, bởi lẽ nó luôn muốn nhìn thấy mặt ông một lần nữa, bởi lẽ nó chỉ muốn ăn cơm mà ông nấu, nó chỉ muốn được ông vuốt ve...

Con bé lay tay tôi, cố nói lớn để tôi bước ra khỏi suy nghĩ của bản thân:

- Chị ơi, tới giờ em đi rồi! Bye bye chị nha!

Thời gian qua, con bé đã cố gắng làm cho con Sa vui tươi như lúc trước, ăn nhiều như lúc trước nhưng giờ đây con bé đã phải chia tay Sa, đối với Sa đây là lần thứ hai nó phải chia tay một người đặc biệt.

Có thể bạn sẽ trải qua một khoảng thời gian vô cùng đau khổ khi chia tay một người thân yêu, nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, những điều tốt đẹp sẽ xảy ra như những chuyện đã xảy ra với Sa. Sa phải rời xa ông cụ và con bé hàng xóm nhưng sau đó Sa có thể lại nhận được một tình yêu thương từ Min và Gấu.

N.P.A

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN MỸ THANH
(Lớp 9A3 trường THCS Vân Đồn, Q.4)

Sở thích:

- Đọc sách, lắng nghe mọi người xung quanh.

Ước mơ:

Trở thành nhà tâm lý, xuất bản một quyển sách của riêng mình, đưa mẹ đi du lịch vòng quanh thế giới và xây dựng cho ba căn nhà mà ba mơ ước.

CHIẾC TRỐNG TRƯỜNG TRONG KHU CÁCH LI

NGUYỄN MỸ THANH
(Lớp 9A3 trường THCS Vân Đồn, Q.4)

- Tùng! Tùng! Tùng!
- Ôi, đến giờ ra về rồi nè! Tiết học nhanh ghé ha! - Một bạn học sinh buột miệng nói.

Nhắc đến đây chắc các bạn cũng nhận ra tôi là ai rồi đúng không? Phải, tôi là chiếc trống trường thân thuộc với bao thế hệ học sinh đây.

Hôm nay tôi sẽ kể cho bạn nghe một vài điều thú vị trong những ngày gần đây của tôi. Mùa hè vừa kết thúc, như bao bạn học sinh khác, tôi rất mong ngóng sẽ được quay lại khoảng thời gian cắp sách đến trường như trước đây. Và rồi, hẳn tôi sẽ lại lấy hết sức mình mà tùng tùng tùng báo hiệu một giờ học mới bắt đầu. Nhưng...

- Em mang những phần cơm này lên cho mọi người ở tầng một nhé.

Còn lại mấy phần ở tầng hai thì để chị mang cho.

- Ủa, sao nhìn nó nhiều hơn ban đầu vậy chị? Khi này em thấy có mấy khay thôi mà!

- À, mới có thêm vài phần từ các bếp ăn tình thương gửi đến ấy mà. Ban đầu chị cũng sợ không đủ phần cho mọi người nhưng may thật, bây giờ thì đủ rồi đấy. Thôi em mang lên cho mọi người đi kéo để lâu nguội quá thì mất ngon.

- Vâng ạ, em mang lên liền đây.

Tôi thấy Thanh gạt đầu rồi vội vàng bưng những khay cơm lên lầu. À, chẳng qua là do dịch Covid mới bùng phát gần đây nên thành phố phải thực hiện giãn cách để ngăn ngừa sự lây lan của dịch bệnh. Trường tôi cũng vậy, các bạn học sinh được nghỉ ở nhà và chuyển sang hình thức học online. Nhưng với tốc độ lây lan chóng mặt của dịch bệnh, tôi được nghe bảo rằng các bệnh viện, các khu vực cách li đã không còn chỗ nữa. Rồi thành phố đã chọn ra vài ngôi trường để dùng tạm thành khu cách li. Và đó cũng là lí do tại sao tôi gặp Thanh, một nhân viên y tế túc trực tại ngôi trường kiêm khu cách li của tôi.

Những ngày đầu mới giãn cách tôi buồn lắm. Mà tôi buồn vì điều gì cơ chứ? Ồ, tôi buồn vì không còn bầu không khí nhộn nhịp tươi vui trong mỗi giờ ra chơi, trước giờ học hay giờ ra về của các bạn học sinh. Tôi buồn vì không còn được từng từng từng mỗi giờ ra chơi để được thấy các bạn học sinh ùa ra như bầy ong vỡ tổ nữa. Đôi khi trong giờ ra chơi cũng sẽ có một vài cô cậu học trò lên bác bảo

vệ lại cảm dùi trống đánh thử. Dĩ nhiên, ban đầu tôi không thích một tạo nào nhưng mà giờ không còn nữa tôi bất giác thấy nhớ nhớ làm sao. Suy nghĩ miên man một hồi mà trời xẩm tối lúc nào tôi chẳng hay. Mãi đến khi thấy Thanh ngồi xuống bậc thềm dưới chân, tôi mới giật mình như người vừa thức tỉnh từ một cơn mê dài.

- Alo mẹ gọi con hả? Nhà mình vẫn ổn đúng không mẹ? À, con cũng chẳng vất vả đến mức độ ấy đâu mà mẹ phải lo. Vâng vâng, mẹ cũng nhớ giữ gìn sức khỏe, có đi siêu thị thì cũng đừng đi vào lúc đông quá nha mẹ, canh lúc sớm sớm ít người thì vô mua sẽ an toàn hơn đó. Vâng. Vậy thôi con chào mẹ!

Thanh khẽ tựa đầu vào tôi rồi nhắm mắt lại. Hơi thở nhẹ nhẹ và êm đềm. Ô, hình như Thanh ngủ mất tiêu luôn rồi. Phải, quả thật là một ngày vất vả. Mỗi ngày đều đặn Thanh luôn phải túc trực ở cái bàn trước cổng trường. Khi thì nhận đồ tiếp tế, khi thì xét nghiệm cho những người cách li, lúc lại làm khai báo, rồi lại bưng cơm lên các tầng lầu. Đã vậy lúc nào Thanh cũng phải khoác lên người bộ đồ bảo hộ màu xanh cùng lớp khẩu trang với cái gọng kim to dùng làm cho mỗi lần cởi khẩu trang ra, trên mặt luôn để lại một đường cắn dài, đỏ rát và khó chịu. Ấy vậy mà Thanh vẫn không phàn nàn hay trách cứ gì. Việc túc trực tại khu cách li này làm Thanh cũng phải sống xa gia đình một thời gian...

- Ủa, sao lại ngủ ở đây? Em hết ca trực rồi, vào nghỉ ngơi đi để sáng mai còn có sức mà làm tiếp chứ.

Thanh giật mình thức giấc, ngỡ ngác như người đi lạc. Nhìn xung quanh rồi ngước lên chị bác sĩ, Thanh khẽ cười hì hì rồi bảo:

- À, em chỉ tính ngồi một lúc thôi mà ai dè tự nhiên ngủ mất tiêu. Vậy thôi em vô nghĩ, chị cũng cố gắng lên nha. Quyết vượt qua đại dịch!

Thanh lại cười rồi đứng dậy đi vào trong. Cái bóng nhỏ của Thanh dần dần khuất vào những dãy phòng phía xa. Tuy không thể nói được nhưng chắc chắn khi nào đi học lại, tôi sẽ thì thầm cho bác bảo vệ nghe để bác kể lại các bạn học sinh. Phải, chắc chắn tôi sẽ kể lại chuyện của trường mình trong những ngày dùng làm khu cách li và cả Thanh nữa. Đúng vậy, tôi sẽ kể lại chuyện của Thanh vì tôi biết, những đóng góp của Thanh hay của tất cả các nhân viên y tế túc trực tại khu cách li này đều đáng được tuyên dương và trân trọng.

N.M.T

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

ĐỖ NGỌC TINH ANH
(Lớp 6/3 trường THCS Minh Đức, Q.1)

Sở thích:

- Chơi đàn piano.

Ước mơ:

Trở thành bác sĩ.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

KHI TÔI LÀ FO

ĐỖ NGỌC TINH ANH
(Lớp 6/3 trường THCS Minh Đức, Q.1)

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

Tôi vẫn nhớ như in một buổi sáng tháng 9, tôi bị ho và sốt cao, nên ba đã chở tôi đến bệnh viện Nhi Đồng 2 để khám bệnh. Vì đó là thời điểm cả thành phố đang căng mình giữa cơn đại dịch Covid, nên các nhân viên y tế đề nghị hai cha con tôi test nhanh trước khi được bước vào phòng khám. Tôi nghĩ rằng đây chỉ là một thủ tục bình thường ở bệnh viện nên tâm lí rất thoải mái, chẳng chút lo âu gì. Sau vài phút chờ đợi kết quả, các nhân viên y tế gọi tên những người bị dương tính và thật bất ngờ khi tên tôi bị xướng lên, còn ba tôi thì không. Tôi bỗng thấy đất trời như sụp đổ dưới chân mình, mặt mày tối tăm, nước mắt tự nhiên chảy ròng trong sự sợ hãi. Khi ấy, tôi thật sự rất lo sợ vì không biết mình có vượt qua căn bệnh này hay không. Đặc biệt, tôi lo lắng mình sẽ đi cách li một mình ở bệnh viện dã chiến và không thể ở gần người thân của mình. Vì thế, tôi đã khóc và liên tục hỏi ba rằng: “Ba ơi, tại sao con bị nhiễm bệnh? Con có sao không ba? Con có bị cách li một mình ở bệnh viện không?” Khi đó, ba nắm lấy vai tôi và nói: “Con đừng quá lo lắng. Con sẽ sớm vượt qua bệnh này thôi. Nếu bị cách li, ba sẽ đi cùng con. Đừng quá lo con nhé!” Lời khích lệ của ba khiến tôi bình tâm và vững tin hơn nhiều.

Sau khi khám bệnh, bác sĩ cho phép tôi được cách li tại nhà. Thật bất ngờ khi kết quả xét nghiệm của cả nhà tôi sau đó đều âm tính. Điều này đồng nghĩa với việc tôi buộc phải cách li một mình trong phòng riêng mà không có người thân bên cạnh. Mọi sự tiếp xúc gần với gia đình đều bị hạn chế tối đa. Đó là thời gian rất kinh khủng đối với tôi. Tôi rất muốn được chơi với chị, rất thèm khát cái ôm hôn của ba mẹ. Thế nhưng, những ước mơ tưởng chừng như rất bình dị đó giờ đây trở nên bất khả thi vì những yêu cầu nghiêm ngặt về y tế. Tôi hụt hẫng, chơi với cuộc sống bị cách li của một F0. Tuy nhiên, trong chính thời khắc cô đơn, buồn chán nhất, tôi cảm nhận được sự yêu thương rất lớn từ người thân trong gia đình. Dù chỉ có thể giao tiếp rất giới hạn và lúc nào cũng phải có khẩu trang y tế che kín mặt, nhưng những cái xoa đầu, những lời thăm hỏi đầy ân cần, những món ăn ngon và cả những ánh mắt đầy yêu thương của ba mẹ đã khiến tôi lặng người xúc động. Tôi được khích lệ rất nhiều vì biết ba mẹ luôn ở gần và chăm sóc cho tôi. Đặc biệt, tôi rất biết ơn chị Hai vì những tình cảm chân thành và khá “lãng mạn” của chị dành cho tôi. Mỗi ngày chị đều tìm cách luồn qua khe cửa phòng tôi những quyển truyện tranh, những con búp bê mà tôi thích hoặc những bức tranh do chính chị vẽ với màu sắc vui tươi cùng những lời ngỏ nghinh, dễ thương, rất xì-tin chúc tôi mau khỏe. Ngoài những giờ học online, chị thường lân la đến gần nơi cửa phòng riêng của tôi để kể tôi nghe những chuyện

vui lớp chị. Đó thật sự là món quà tinh thần vô giá và là động lực rất lớn để tôi vượt qua những ngày cô độc trong phòng riêng mình.

Ngày tôi có kết quả xét nghiệm PCR âm tính và hoàn tất cách li là ngày vui nhất trong đời tôi. Tôi thấy mình như chú chim vừa được thả khỏi lồng, hít thở không khí tự do một cách sảng khoái. Trong chính giây phút tuyệt vời đó, tôi ôm chặt lấy ba mẹ và chị Hai trong niềm vui sướng vô hạn. Đó là cái ôm của nỗi nhớ, của tình yêu và của cả lòng biết ơn chân thành đối với những người yêu thương tôi nhất.

Có thể nói, khoảng thời gian bị F0 là khoảng thời gian đáng sợ nhất nhưng cũng đáng nhớ nhất trong đời tôi. Qua chính trải nghiệm này, tôi nhận ra rằng tình yêu gia đình luôn lên tiếng và tỏa sáng trong những đêm tối cuộc đời. Cảm ơn những điều yêu thương mà ba mẹ và chị Hai đã dành tặng tôi trong những ngày khó khăn của một F0. Thật hạnh phúc khi được sống trong vòng tay của những người thân yêu trong gia đình - nơi cuộc sống bắt đầu và tình yêu tuôn chảy không bao giờ vơi cạn.

Đ.N.T.A

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

PHẠM TRƯỞNG THÙY LÂM
(Lớp 8A6 trường THCS Hà Huy Tập, Q.12)

Sở thích:

- Nhảy múa, ăn đồ ngọt, đi du lịch
- Săn truyện, xem kịch, thiết kế nội thất.

Ước mơ:

Trở thành luật sư.

CHIẾC GHẾ TUỔI THƠ

PHẠM TRƯƠNG THÙY LÂM
(Lớp 8A6 trường THCS Hà Huy Tập, Q.12)

Vì ba mẹ khá bận bịu với công việc nên tôi sống với bà ngoại từ thời còn nhỏ. Ông ngoại đã mất vào thời chiến tranh nên trong nhà cũng chỉ có hai bà cháu. Bà hiền lành, giản dị, mái tóc trắng xóa thường được búi lên cao, trên tay và mặt đều có những nếp nhăn nheo, sần sùi do thời gian để lại.

Phía sau nhà bà trồng rất nhiều cây cối, râm mát cả khu vườn, nắng chiếu qua kẽ lá tạo thành muôn ngàn đốm sáng lung linh. Sau giờ ăn trưa, bà thường ra vườn nghỉ ngơi hoặc đan len, tôi cũng leo đèo theo sau. Bà ngồi trên chiếc ghế dây gỗ đặt giữa vườn. Điều tôi thích nhất khi ở với bà là được nghe bà kể chuyện, đọc thơ hay được bà trả lời các câu hỏi mà tôi đặt ra. Chiếc ghế dây gỗ khá rộng, vừa vặn cho cả hai bà cháu cùng nằm. Tôi hay nằm trên người bà, nhìn bà đan từng sợi len, kể từng câu chuyện, yên bình mà lại ấm áp. Tôi còn nhớ bà kể rằng, khi ba tôi nhận được tháng lương đầu tiên, ba liền mua chiếc ghế dây gỗ này tặng bà. Lúc đó, bà vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, cảm xúc thật khó tả. Kể từ ngày đó, bà luôn ân cần, chăm sóc và giữ gìn sạch sẽ chiếc ghế tới tận bây giờ.

Thời gian cứ thế dần trôi qua, đến một hôm chiếc ghế như không còn đủ khả năng để nâng đỡ tấm lưng già yếu của bà nữa. Bà tôi mất đột ngột khi tôi tròn mười ba tuổi. Sau khi bà mất, ba mẹ tôi sắp xếp đón tôi về nhà mới. Đi quanh nhà bà, tôi bỗng chợt nhận ra căn nhà giờ đây chỉ còn là một khoảng trống. Những đồ vật như tủ bếp, tấm phản sau nhà hay cả cái khạp đựng gạo luôn gắn liền với tuổi thơ cũng không thấy đâu nữa. Tất cả mọi thứ trong nhà đều gợi nhớ về người bà yêu dấu, luôn tận tụy, quan tâm tôi hết mực, nay chỉ còn đọng lại trong kí ức. Trên những ngọn gió thanh mát, tôi gọi bao nhung nhớ bay xa...

Cây cối, hoa lá sau sân vườn khô héo vì không còn được chăm sóc. Bỗng tôi chợt nhận ra sự trống vắng của ghế dây gỗ thường được đặt ngay giữa sân. Tôi liền hỏi hả chạy ra đằng trước nhà và hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, này mẹ có đem bỏ chiếc ghế nào không ạ?

Mẹ đáp lại:

- Này mẹ có đem bỏ cái ghế gỗ ở sau nhà, tại mẹ thấy cái ghế đó cũng cũ rồi, mà nhà ta không ai dùng đến nó nữa.

Tôi hốt hoảng xin mẹ lấy lại chiếc ghế vì đó là kỉ vật của bà. Đó là món quà mà bà trân quý nhất bởi ba tôi đã tặng cho bà. Chiếc ghế cũng gắn liền

với tuổi thơ của tôi có bà ở bên. Cảm xúc tôi lúc đó thật hỗn tạp cứ như sắp mất đi một vật gì đó thiêng liêng nhất đời.

Hai năm trôi qua, tôi bây giờ đang sống cùng ba mẹ. Chiếc ghế dây gỗ đã theo tôi về nhà mới. Cứ mỗi tuần, tôi lại vệ sinh chiếc ghế, giữ gìn cho ghế luôn sạch sẽ, không dính bụi bẩn. Tôi mang ơn chiếc ghế dây gỗ của tuổi thơ đầy kỉ niệm bên bà. Chiếc ghế tuy đã cũ nhưng tôi vô cùng trân quý vì trên chiếc ghế ấy, ngoại đưa tôi đến với những câu chuyện cổ tích, những bài học tuổi thơ, những lời ru dịu ngọt. Và trên hết, tôi mang ơn chiếc ghế đã nâng đỡ giấc ngủ trưa của hai bà cháu thuở ấy. Giờ đây tôi nhận ra rằng, thời gian lúc nào cũng có hạn. Thế nên chúng ta hãy dành nhiều thời gian bên gia đình, bên ông bà, ba mẹ, anh chị em... của mình.

“Mình xin được cảm ơn bạn nhé - chiếc ghế tuổi thơ của mình!”

P.T.T.L

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

ĐINH HUYỀN KHẢ TRINH
(Lớp 9A7 trường THCS Bình Trị Đông A, Q.Bình Tân)

Sở thích:

- Thích màu đen, ăn pizza, xem phim Doraemon, học môn Hóa, thích bạn trai ga lăng, bạn gái tốt bụng.

Ước mơ:

Trở thành nhà thiết kế thời trang.

CÔ GIÁO CỦA NÓ

ĐINH HUYỀN KHẢ TRINH
(Lớp 9A7 trường THCS Bình Trị Đông A, Q.Bình Tân)

Nó cầm điện thoại mơ màng, mắt híp lại. Tiếng cô giáo văng vẳng bên tai, lúc xa lúc gần:

"Cháu ở cùng bà, bà bảo cháu nghe
Bà dạy cháu làm, bà chăm cháu học
Nhóm bếp lửa nghĩ thương bà khó nhọc
Tu hú ơi, chẳng đến ở cùng bà
Kêu chi hoài, trên những cánh đồng xa"
Nó đã chìm vào giấc ngủ không mộng mị.

- Trời ơi, cô gọi tên mấy lần, vẫn ngủ là sao?
Dậy mau. Học với chả hành.

Tiếng bà nó cùng với cái phát mạnh vào vai, nó bật dậy.

- Sao suốt ngày chỉ có ngủ với ngủ. Về với mẹ mà đi. Ở đây không ai quản!

Về ư? Về bằng cách nào? Đang giãn cách xã hội. Nó về quê ngoại nghỉ hè và kẹt cứng ở đây. Năm học mới đã đi qua hơn nửa học kì rồi. Nó uể oải vươn vai, đứng lên đi rửa mặt. Bà ngoại cứ lải nhải bên tai làm nó phát bực. Giá như có cánh, nó bay ngay về TP.HCM, bà nó không cần phải đuổi. Thú vị gì khi ở cái xó xỉnh này đâu chứ.

Đã gần 12 giờ trưa, buổi học trực tuyến đã kết thúc tự bao giờ, nó ngủ hết gần một tiết Văn chứ mấy. Cầm điện thoại lên, định tiếp tục luyện game thì nó thấy tin nhắn Zalo của cô Nguyễn chủ nhiệm – cũng là giáo viên dạy Ngữ văn lớp nó: “Con còn thiếu rất nhiều bài kiểm tra chưa làm. Rất nhiều giáo viên bộ môn đã nhắc nhở. Sao con không làm bài vậy Phong?”

“Bài biết gì chứ, chán bỏ xừ!” – Nó làu bàu rồi thoát Zalo, nhảy vào chơi Liên quân quên trời quên đất.

Chiều tối, mẹ nó gọi điện:

- Sao con không làm bài? Cô giáo nhắn tin cũng không trả lời?

Hết bà nó, giờ tới mẹ. Nó gào lên trong điện thoại:

- Con không biết làm, con không mở được mấy cái đường link cô gửi.

- Con nhờ cô hướng dẫn đi!

Nó bức bối: "Do cái điện thoại cùi bắp này nè, không phải do cô".

Nó cúp máy, cắt ngang cuộc gọi của mẹ nó. Thật ra, cũng không hẳn do cái điện thoại, cô có hướng dẫn cụ thể cách làm bài kiểm tra trực tuyến qua video, nhưng nó không buồn xem. Nó không muốn học nữa, nên nó kệ cái bài kiểm tra. Cô chủ nhiệm nó đã nhắn tin, điện thoại nhắc nhở bao nhiêu lần, nhưng nó cứ bơ đi. Cô lại điện thoại cho mẹ nó trên thành phố và nó lại được nghe bài ca con cá từ mẹ nó. Chuyện này không phải lần đầu. Đang dịch thế này, nó đang ở quê. Cô làm gì được nó chứ.

Không hiểu cô thuyết phục thế nào, thành phố mở cửa được hai tuần, ba nó về đón nó. Nó lên thành phố ngày thứ nhất, ngày thứ hai, cô chủ nhiệm đã xuất hiện ở phòng trọ của nó. Cô mang đến cho nó đề kiểm tra của tất cả các môn học – gần 20 đề. Từ đầu năm đến giờ nó không làm một bài nào. Cô yêu cầu nó hoàn thành tất cả các bài còn thiếu, mỗi ngày một môn học, làm xong chụp ảnh bài làm gửi cô, để cô chuyển cho giáo viên bộ môn.

Sau đó, cô bảo nó mở điện thoại lên và hướng dẫn cụ thể cho nó cách vào các đường link, các trang web phục vụ cho việc học trực tuyến của nó, cho đến khi nó thành thạo. Thật ra không có

gì khó khăn đối với nó cả, chỉ là nó không muốn làm. Nó chỉ không ngờ là giữa mùa dịch, cô còn đến tận nhà nó. Phiền chết được. Trước khi về cô còn bảo nó:

- Con nên cố gắng, bố mẹ con không biết chữ, nên mới cố gắng cho con ăn học. Đừng để bố mẹ thất vọng.

Nó dạ dạ cho qua chuyện, đến hết ngày hôm sau nó vẫn chưa đụng đến đồng đề cô mang tới.

7 giờ tối, nó đang luyện game thì cô lại đến.

- Mỗi ngày cô sẽ ghé qua, đợi con làm bài kiểm tra một môn xong, cô sẽ đem về.

Cô đến ba ngày liên tục, kiên nhẫn chờ nó làm xong bài rồi về, không la nó một lời nào. Cả xóm trọ ai cũng nhìn nó ái ngại. Hôm sau nó tự giác làm bài nộp, không đợi cô đến nhắc nhở nữa. Cô cũng động viên nó cố gắng trong học tập.

Giờ đây, tình hình dịch bệnh của thành phố đã trong tầm kiểm soát. Nó đã quay lại trường được một học kì. Năm học sắp kết thúc, nó sắp thi học kì 2 và chuẩn bị đăng kí nguyện vọng thi Tuyển sinh 10. Tận đáy lòng, nó chỉ muốn cảm ơn cô chủ nhiệm, cô đã rất kiên nhẫn với nó dù nó là học sinh cá biệt. Nếu không có cô, có lẽ nó đã bỏ học rồi. Có thể nó sẽ không đủ sức để đậu vào một trường công lập. Nó sẽ học nghề, nó sẽ cố gắng thay đổi bản thân như lời cô đã nói: "Không ai không từng mắc sai lầm, chỉ cần chúng ta biết nhận ra cái sai và sửa đổi. Đánh kẻ chạy đi, chứ không ai nỡ đánh người quay lại đâu con!".

Đ.H.K.T

Minh họa: FREEPIK

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

PHẠM VŨ MINH PHƯƠNG
(Lớp 9A8 trường THCS Trần Quốc Toàn, TP.Thủ Đức)

Sở thích:

- Viết lách, làm bánh.

Ước mơ:

Được tham quan tất cả các danh lam thắng cảnh của Việt Nam và thế giới, thưởng thức ẩm thực của các quốc gia, có một chuyến đi phượt bằng xe đạp.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

LƯU LUYẾN

PHẠM VŨ MINH PHƯƠNG
(Lớp 9A8 trường THCS Trần Quốc Toàn, TP.Thủ Đức)

Chỉ một vài tuần nữa thôi, tôi sẽ tốt nghiệp cấp Hai. Trong những tháng ngày cuối cùng ở lại trường, nhịp sống của tôi bỗng dưng chậm lại. Có những suy nghĩ, những câu hỏi vu vơ lướt qua trong lòng tôi như những làn gió heo may, lạnh lạnh nhưng sảng đặc những lưu luyến nhẹ nhàng, e lệ khi sắp phải chia xa những người, những điều mình quý trọng.

Tôi lưu luyến sự say mê của thầy dạy Sử khi thầy kể về những chiến thắng hào hùng đánh đổi bằng xương máu cha ông. Khi ấy lịch sử không còn là câu chuyện khô khan trên trang giấy, cũng không còn là những con số rối ren, mà trở thành một phần tình yêu âm ỉ chảy trong huyết quản của những đứa học trò mới lớn. Ngày ngày ấp ủ ngọn lửa ấy, lan tỏa và chạm đến trái tim của muôn triệu người khác, bởi lẽ có ai mà không yêu đất nước mình sinh ra đâu. Họ yêu đất nước từ những điều nhỏ bé như yêu một loài hoa, yêu một góc phố, yêu một món ăn hay yêu một con người. Những tình yêu nho nhỏ ấy, gom nhặt từng chút một, qua tháng qua năm, đất nước đã lặng lẽ sinh sôi trong một góc trái tim ta, khó lòng nào mà dứt bỏ được. Cảm ơn thầy dạy Sử đã giúp chúng tôi thấy được một trong những tình yêu đẹp đẽ nhất của con người, đó là tình yêu đất nước.

Tôi lưu luyến giàn thiên lí ở quán kem gần trường. Hôm nọ đi học thêm tôi xin bà cụ bán kem một chùm hoa nhỏ để kẹp vào sách cho thơm. Bà cụ liền bảo chú gần đó cắt cho tôi cả một cành to, bà

bảo mang về trồng, sau này có thiên lí mà ngắm, mà ăn.

Tôi lưu luyến cách bạn tôi lặng lẽ ở lại sau mỗi buổi học để tưới nước cho mấy cây trầu bà, lan tim, đô la... Ngày nào cũng vậy, nó hứng đầy chai nước nhỏ rồi từ từ tưới cho từng chậu cây cảnh, vừa tưới nước vừa ngắm nghía, nhặt đi những chiếc lá sâu, lá úa.

Tôi lưu luyến cách bạn tôi cặm cụi sắp xếp sách giúp cô thư viện. Mỗi khi rảnh, nó lại chạy ào xuống thư viện ôm chồng sách mới đi tới đi lui sắp xếp, lâu lâu nhíu mày nhìn ngắm rồi lại chăm chút cho hàng sách trên kệ thật gọn, thật đẹp. Cô thư viện hay đùa: “Trà xếp sách còn đẹp hơn cô, có Trà cô nhàn hản”, mỗi lần như thế nó lại cười cười xua tay bảo “không có đâu cô”.

Tôi lưu luyến cách mấy đứa bạn bảo tôi lên xe nó đèo mỗi khi gặp tôi đi bộ đến lớp học thêm.

Tôi lưu luyến cách mấy đứa bạn tranh nhau đi photo bài giúp cô...

Những người tôi gặp, có người không nổi trội, có người lúc nào cũng xuề xòa, nhưng họ đều có một trái tim biết yêu thương, đều có một tấm lòng tốt. Tôi bỗng nhận ra rằng, thì ra khi trao đi yêu thương người ta lại tỏa sáng đến thế, dịu dàng

đến thế, đẹp đẽ đến thế. Cảm ơn mọi người xung quanh đã chỉ cho tôi biết rằng vẻ đẹp của con người không nằm ở bề ngoài mà ở tấm lòng họ trao nhau.

Dưới tán phượng nở rộ, dưới những ngày cuối cùng đang chạy vội về phía xa, dưới những áp lực của kì thi tuyển sinh đang gõ cửa, cuộc sống vẫn ấp ôm những kỉ niệm giản dị nhưng ngọt ngào thay tôi. Mây trắng đang trôi ơi, giúp tôi lưu giữ những yêu thương này mãi có được không?

P.V.M.P

Minh họa: MIN VIOLET

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

HUỲNH HIỂU KHÁNH
(Lớp 7/5 trường THCS Tân Tạo, Q.Bình Tân)

Sở thích:

- Nghe nhạc, chơi cầu lông
- Đọc sách - truyện, vẽ, tô màu

Ước mơ:

Trở thành kĩ sư công nghệ thông tin.

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

SINH NHẬT TRONG MÙA DỊCH

HUỲNH HIỂU KHÁNH
(Lớp 7/5 trường THCS Tân Tạo, Q.Bình Tân)

Hôm đó là sinh nhật em tôi. Tất cả khu vui chơi đến hàng quán hay ăn thường ngày buộc phải đóng cửa theo quy định Nhà nước về phòng chống dịch bệnh Covid-19. Thật buồn biết bao! Tôi đã trầm nghĩ trong lòng vào tối hôm trước: “Chắc có lẽ năm nay không thể nào tổ chức một buổi sinh nhật thật vui vẻ và tràn ngập tiếng cười được đâu nhỉ?” Hai chị em tôi nghĩ thôi cũng buồn bã lắm rồi! Nhưng tôi đã làm, mọi thứ không như tôi nghĩ. Mới sáng sớm tinh mơ, mẹ kêu chị em tôi thức dậy, hối thúc mọi người phải thực hiện theo kế hoạch mà mẹ đề ra. Không ngờ rằng buổi sinh nhật đã được mẹ tính toán từ trước. Tuy chỉ vón vện trong căn nhà nho nhỏ mà ấm cúng, cũng đủ để tôi nhớ mãi. Mẹ liệt kê ra danh sách các món ăn và việc cần làm cho từng thành viên trong gia đình. Mẹ chế biến các món ăn từ những đồ còn lại trong tủ lạnh. Ba thì dọn dẹp sân thượng thật sạch sẽ để dựng lên một không gian hoàn hảo tựa như trong nhà hàng vậy. Em và tôi thì lấy từng mảnh giấy A4, bìa cứng cắt ra thành các hình tam giác. Vẽ vẽ, tô tô lên trên đấy là dòng chữ HAPPY BIRTHDAY. Mở máy tính lên cùng xem các video dạy xếp những bông hoa xinh xắn hay ngôi sao được móc lên sợi dây dài. Quay trở lại mẹ tôi, mẹ đang tắt bếp dưới bếp. Món thịt bò đỏ là một lựa chọn ấn tượng của mẹ. Thái từng miếng thịt thật mỏng, nhẹ nhàng đặt nó ra một cái bát, thêm tiêu cùng sốt trộn thịt, hạt nêm... lên phía trên trông thật hấp dẫn. Bàn tay trộn đều thoăn thoắt. Mẹ đem nó đặt vào tủ

lạnh để thịt giữ được độ tươi ngon và ướp được thấm, để tối đến chỉ cần đem lên và nướng thôi. Nhưng đó chẳng phải là món duy nhất mẹ tôi thực hiện đâu. Còn có cả món canh chua cá lóc. Ôi... tới đây thôi mà tôi đã thèm lắm rồi. Con cá lóc tươi ngon được mẹ rửa thật kĩ càng, quả dứa, đậu bắp, cà chua, bạc hà... đều tinh tươm sẵn sàng cả.

Còn ba tôi thì sao? Một người đàn ông hoàn hảo hơn cả. Chỉ là dọn dẹp sân thượng thôi nhưng cũng tốn rất nhiều công sức của ba. Ba cầm vội chiếc khăn màu vàng óng ánh vò thật kĩ với nước, sau đó lau từng góc ngách bám bụi trên cửa vì đã lâu gia đình chưa có dịp họp mặt cùng nhau trên đây. Ba làm chăm chút và tỉ mỉ, như thế thôi đủ để tôi cảm nhận được rằng ba yêu thương hai con mình rất nhiều. Tuy dịch bệnh không thể tổ chức linh đình, nhưng ba mẹ luôn cố gắng dành mọi điều tốt đẹp nhất đến chị em tôi. Không vì ba mẹ quan tâm mình mà tôi và em sẽ ngồi chơi. Hai đứa tùm lại suy nghĩ nên chọn tông màu nào cho tối nay thật lung linh. Bàn bạc một hồi lâu thì quyết định chọn màu xanh dương - màu mà cả nhà tôi ai cũng thích. Bởi lẽ nó mang một ý nghĩa rất sâu sắc. Màu xanh dương tượng trưng cho tinh thần tươi mới, mang lại cảm giác bình yên khi được cạnh bên những người mình yêu thương.

Cả nhà ai ai cũng chăm chút, sẵn sàng xuất hiện với vẻ mặt hào hứng và tràn ngập năng lượng nhất. Loay hoay thì trời cũng chợp tối. Ôi... sinh nhật em tôi năm nay sao đặc biệt đến thế! Không có ai

tham dự, chỉ có gia đình cạnh bên. Dù vậy nhưng rất ý nghĩa... Bài hát chúc mừng sinh nhật được bật thật to. Ánh đèn lấp lánh đủ màu sắc được treo xung quanh bức tường. Trên bầu trời đen huyền ảo có những ngôi sao tỏa sáng rực rỡ nhất như đang chúc mừng cùng gia đình tôi. Ba tôi lên tiếng:

- Ba biết rằng năm nay không được đầy đủ như mọi năm, nhưng ba vẫn rất vui vì bên ba vẫn có hai con và mẹ. Dù đại dịch có khó khăn đến mấy, ba tin rằng rồi cũng sẽ vượt qua thôi, đúng không nào?

Mẹ, em và tôi tán thành nói thật to:

- Ba nói hay lắm, xuất sắc!

Thế là gia đình tôi trải qua ngày sinh nhật bên cạnh nhau vô vàn những điều ý nghĩa, một ngày mang đến cho tôi cảm xúc khó tả. Sinh nhật em tôi lần này sẽ khiến tôi nhớ mãi không thể nào quên được. Chắc chắn là vậy!

Đại dịch Covid-19 đã gây ra nhiều tổn thất. Tôi cảm nhận mình thật may mắn vì vẫn còn ngồi đây tận hưởng buổi sinh nhật cùng gia đình. Qua đó, tôi lại càng thêm đồng cảm với các bạn tuy nhỏ nhưng đã phải mất cha, mẹ vì dịch bệnh quái ác này. Mong sao mọi điều tốt đẹp nhất sẽ đến với tất cả mọi người!

H.H.K

Minh họa: MIN VIOLET

MỤC LỤC

NHỮNG CUNG BẬC CẢM XÚC CỦA YÊU THƯƠNG..... 3

YÊU THƯƠNG LÀM NÊN THẾ GIỚI..... 7

THƠ

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHẤT

PHỐ CHỈ CÒN NẮNG VÀ GIÓ 12

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHÌ

CHÚ BỘ ĐỘI CỦA EM 18

CHÚ BỘ ĐỘI TRỰC CHỐT..... 24

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI BA

BÀ TÔI KỂ..... 32

VẠN LỜI CẢM ƠN..... 36

GIẤC MƠ NGOAN 40

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH

MÙA XUÂN YÊU THƯƠNG..... 46

MẸ ƠI! 50

CÂU CHUYỆN TIÊM VẮC-XIN 54

RU MẸ..... 60

THÀNH PHỐ 18 GIỜ 64

VĂN XUÔI

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHẤT

ÔNG HÙNG "HỒ"	72
---------------------	----

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHÌ

THƯ GỬI NỮ ANH HÙNG	78
ÁNH ĐÈN TỎA SÁNG	84

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI BA

NHÀNH HOA TRANG TRẮNG	90
SA VÀ NHỮNG NGÀY THÁNG MỚI	96
CHIẾC TRỐNG TRƯỜNG TRONG KHU CÁCH LI	102

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH

KHI TÔI LÀ F0	108
CHIẾC GHẾ TUỔI THƠ	114
CÔ GIÁO CỦA NÓ	120
LƯU LUYẾN	126
SINH NHẬT TRONG MÙA DỊCH	132

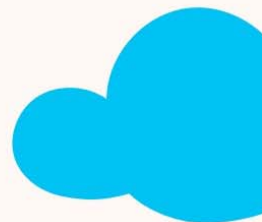
THÀNH PHỐ 18 GIỜ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

Cảm ơn

những điều

Văn
thường

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 5 - Năm 2022
CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

THÀNH PHỐ 18 GIỜ

Nhiều tác giả

Chỉ đạo thực hiện:
TRẦN THU HÀ - TRẦN GIA BẢO

Nhóm thực hiện:
NGUYỄN NGỌC NHUNG - PHẠM THỊ TÚ HIỀN
LÊ THANH SƠN - HUỲNH THỊ THANH HIỀN
TRẦN THỊ THU THẢO

Minh họa bìa 1:
THANH HIỀN - MIN VIOLET

